

delse, for at den Vedkommende kunde belægges med Arrest. Arbeidet forøgedes i høi Grad netop paa Grund af Forbrydernes Tiltagen allerede den Gang, og det er det, som i Forbindelse med den Omstændighed, at flere Sager bleve henlagte under Kriminal- og Politiretten i 1869 ved Loven af 28de Februar 1869, bevirkede, at Personalet i Kriminalretten blev forøget. Det steg nemlig fra 8 til 9, altsaa 9 Assessorer og en Justitiarius. Men nu vil jeg bede Dem tænke, mine Herrer, under hele den Udvikling af alle borgerlige Forhold, som har fundet Sted, og under den Udvikling, som desværre har fundet Sted af forbryderiske Tændter, i hvor stort et Omfang de kriminelle Sagers Antal er tiltaget. Dette har ogsaa bevirket, at Dommerne ere blevne overlæssede med Forretninger. Motiverne give en tydelig og klar Fremstilling af Alt, hvad der vedkommer denne Sag, og det er netop ogsaa Noget, man maa takke Justitsministeren for, at Lovforslaget er ledt af Motiver saa udsørlige og saa betegnende for Alt, hvorom der kunde være Tale i denne Sag, at der Intet lades tilbage at ønske. Man vil eksempelvis deraf se, at Grundlovsfager, Grundlovsforhør, som jeg før nævnte, siden 1863, da de udgjorde lidt over 600, ere stegne i forrige Aar til 1400, og saaledes gaar det ikke blot med Grundlovsforhør, men for saa vidt disse Sager have deres Rilde i Forbrydelse, er ogsaa ganske naturligt Arbeidet i det Hele taget for Kriminal- og Politiretten tiltaget i en saa overvætted høi Grad, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at det er nødvendigt, at der overensstemmende med Ministerens Forslag indrømmes en Forøgelse af Assessorernes Antal til 10 foruden Justitiarius. Man kan virkelig ikke Andet end undre sig over, saaledes som det for Næsten ogsaa er blevet berørt i Motiverne, at det har været muligt for Rettens Medlemmer at udføre alle de Forretninger, der saaledes have paahvilet dem, og man ser ogsaa af de fuldstændige Motiver, at det, der gjør det forklarligt, er ikke blot, at Assessorerne have arbejdet saa stærkt, men ogsaa at man, — hvad der vistnok maa erkjendes, ikke har været heldigt, men har været paabudt af Nødvendighed —, har maattet lade de forskjellige Sager af Dommernes Forretninger dele mellem de forskellige, som hver havde deres andre Forretninger at passe. Fra hvad Side man saaledes end betragter Sagen, tror jeg, man med Sikkerhed kan sige, at der er en paatrængende Nødvendighed for at gaa ind paa Ministerens Forslag om en Forøgelse af Antallet af Rettens Medlemmer. Det fortjener at fremhæves, at trods det Tryk, som saaledes har hvilet paa Retten, er man bleven holdt tilbage fra at andrage paa, at en Forøgelse af Rettens Medlemmer maatte finde Sted, indtil man først kunde komme med et saadant Andragende, naar det var aldeles uundgaaeligt. Det er derfor ogsaa forklarligt, at Retten

har maattet tage det Forbehold, at hvis det skulde vise sig, at man ikke engang paa den Maade kunde komme ud af det, maatte man være beredt paa at gjøre Skridt for at forøge Kræfterne. Men det vil jo væsentlig komme til at bero paa, om den sørgelige Tilvægt af Forbrydelse, som hos os ligesom andet Steds har fundet Sted, skulde gjøre det fornødent. Dette er Hovedpunktet, Hovedparagrafen i Lovforslaget, og der knytter sig dertil, som de Herrer vide, to andre Paragrafer, som begge gaa ud paa at tilveiebringe en Ordning, som Forholdene kræve. Det, som har virket til den Opfattelse af disse Forhold, som ligger til Grund for de to Paragrafer, er Hensyn, som jeg er overbevist om, at vi Alle dele. Det er Hensynet til, at Antallet af Forbrydelse og Forseelser er tiltaget hos den opvoksende Slægt, hos Børn, navnlig mellem det 10de og 15de Aar. Det er Hensynet til hele denne Masse af Forseelser, hvis Natur medfører, at de saa godt som indeholde Spiren til en Udvikling, der maa bedrøve Enhver, som ser, hvorledes det efterhaanden er gaaet fremad i saa Henseende. Man maatte derfor ønske, at det kunde være muligt, at man kunde komme til at virke saaledes, at der kunde opnaas en Forbedring i de Forhold, hvori Børnene komme ved at overtræde Loven og bringes ind under Politiet. Dertil sigte §§ 2 og 3 i Lovforslaget, og det er næsten overflødig at anføre Noget til Fordel for at vedtage disse Bestemmelser, som ere rettede paa, at Børn, som maaske første eller anden Gang forse sig, ikke skulle stilles for et offentligt Forhør og der stilles blot, og paa at forhindre, at de mange tildels yngre Personer, der kunne indfinde sig i Retslokalerne for at overvære Forhandlingerne, skulde faae Dinene aabnede for Ting, som det er bedre, at de ere fremmede for. Despaa gaar § 2 ud. § 3 stiler til samme Maal, idet den, som de Herrer ville have set, hjemler Dommeren en Bemyndigelse til, hvor der er Anledning til en saadan Lempelse, at anvende Forhold, som ellers ikke maatte være rigtige, thi i Paragrafen bestemmes, at Dommeren kan, hvor Omstændighederne tale derfor, afgjøre Sagen saaledes, at ingen offentlig Straf anvendes, men overlade til Forældrene eller Børnets Børge at afstraffe det med en legemlig Straf, i alt Fald i Overensstemmelse af en af Politiet i enkelte Tilfælde dertil beskiftet Mand. At denne Bestemmelse ogsaa er af den Natur, at den ikke kan Andet end virke yderst heldigt, er Noget, jeg haaber, de Herrer ville være enige med mig i. §§ 2 og 3 bør derfor vedtages saaledes, som de ere blevne forelagte fra Kriminal- og Politiretten. Der vilde maaske kunne opstaa det Spørgsmaal, hvorvidt man skal stille sig paa samme Maade med Hensyn til de Uvdringer eller rettere Tilvægt, den høitærede Justitsminister har gjort, saaledes, at det kommer til at gaa noget ud over Rækken af de Sager, som Kriminal- og Politiretten egentlig